

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Enten - Eller. Første del

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon; Finn Hauberg Mortensen, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 1997 , s. III. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ee1-txt-shoot-idc292fb54-8e32-4a7e-afee-c2a9dcd0fe84.pdf> (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 2

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Oprigtigt talt; uden at have en ualmindelig levende Indbildningskraft kunde man vel tænke sig i en beqvemere, mageligere, og især mere standsmæssig Befordring; at kjøre med en Tørvebonde, det vækker kun i uegentlig Forstand Opsigt. – I en snever Vending tager man imidlertid til Takke. Man gaaer et Stykke ud ad Landeveien; man sætter sig op, man kjører een Miil, der møder Intet; to Miil, Alt gaaer vel; man bliver rolig og tryg; Egnen tager sig virkelig bedre ud fra dette Standpunkt end sædvanligt; man har næsten naaet de 3 Miil – hvo skulde nu have ventet her saa langt ude ad Landeveien at møde en Kjøbenhavnner? Og det er en Kjøbenhavnner, det mærker De nok, det er ingen Mand fra Landet; han har en ganske egen Maade at see paa, saa bestemt, saa iagttagende, saa taxerende, og saa lidt spottende. Ja min kjære Pige Din Stilling er ingenlunde beqvem, Du sidder jo ligesom Du sad paa en Præsenteerbakke, Vognen er saa flad, at den ingen Fordybning har til Fødderne. – Men det er jo Deres egen Skyld, min Vogn er ganske til Deres Tjeneste, jeg tør tilbyde Dem en meget mindre generende Plads, forsaavidt det ikke skulde genere Dem at sidde ved min Side. I saa Fald overlader jeg Dem hele Vognen, sidder selv paa Bukken, glad over at turde føre Dem til Deres Bestemmelse. – Straahatten dækker end ikke tilstrækkeligt mod et Sideblik; det er forgjeves, De bøier Deres Hoved ned, jeg beundrer dog det skjønne Profil. – Er det ikke ærgerligt Bonden hilser mig? men det er jo i sin Orden, at Bonden hilser en fornem Herre. – Dermed slipper De ikke, her er jo en Kro, ja en Station, og en Tørvebonde er paa sin Viis altfor gudfrygtig til ikke at skulle bede. Nu skal jeg tage mig af ham. Jeg har en ualmindelig Gave til at indtage Tørvebønder. O! maatte det lykkes mig ogsaa at kunne behage Dem. Han kan ikke modstaae mit Tilbud, og naar han har modtaget det, saa kan han ikke modstaae Virkningen deraf. Kan jeg ikke, saa kan min Tjener. – Han gaaer nu ind i Skjenkestuen, De bliver alene paa Vognen i Skuret. – Gud veed hvad det er for et Pigebarn? Skulde det være en borgerlig lille Pige, maaskee en Degne-Datter? Dersom hun er det, saa er hun af en Degnedatter at være ualmindelig smuk og ualmindelig smagfuld paaklædt. Den Degn maa have et godt Levebrød. Der falder mig Noget ind, skulde det maaskee være en lille Fuldblods-Frøken, der er kjed af at kjøre i Eqvipagen, som maaskee foretager en Fodtour ud til Landstedet, og nu tillige vil forsøge sig i et lille Eventyr. Vel muligt, Sligt er ikke uhørt. – Bonden veed ingen Ting, han er et Fæ, der kun veed at drikke. Ja ja, drik han kun, min Fa'er, det er ham vel undt. – Men hvad seer jeg, det er jo hverken mere eller mindre end Jfr. Jespersen, Hansine Jespersen, en Datter af Grosserereren derinde. Ih Gud bevares, vi to kjende jo hinanden. Det var hende, jeg engang mødte i Bredgaden, hun kjørte baglænds, hun kunde ikke faae Vinduet op; jeg tog mine Brillen op, og havde nu den Fornøielse at følge hende med mit Øie. Det var en meget generet Stilling, der var saa Mange i Vognen, at hun ikke kunde bevæge sig, og gjøre Anskrig turde hun formodentlig ikke. Den nuværende Stilling er nok saa generet. Vi To ere bestemte for hinanden, det er klart. Det skal være en romantisk lille Pige; hun er bestemt ude paa egen Haand. – Der kommer min Tjener med Tørvebonden. Han er aldeles drukken. Det er afskyeligt, det er et fordærvet Folkefærd disse Tørvebønder. Ak ja! Og dog er der endnu værre Mennesker til end Tørvebønder. – See saa nu er De kommen net op at age. Nu bliver De selv nødt til at kjøre Hestene, det er ganske romantisk. – De refuserer mit Tilbud, De paastaaer, at De er meget godt kjørende. De bedrager mig ikke; jeg mærker nok, hvor lumsk De er. Naar De er kommen en lille Smule ud ad Veien, saa springer De af, i Skoven kan man let finde et Skjul. – Min Hest skal sadles; jeg følger til Hest. – See saa! nu er jeg færdig, nu kan De være sikker mod ethvert Overfald. – Bliv nu dog ikke saa forskrækkelig bange, saa vender jeg strax om igjen. Jeg vilde blot ængste Dem lidt og give Dem Anledning til at Deres naturlige Skjønhed maatte forhøies. De veed jo ikke af, at det er mig, der har ladet Bonden drikke fuld, og jeg har jo ikke tilladt mig et fornærmeligt Ord mod Dem. Endnu kan Alt blive godt; jeg skal nok give Sagen en saadan Vending, at De kan lee ad den hele Historie. Jeg ønsker blot et lille Mellemværende med Dem; troe aldrig, at jeg overrumpler nogen Pige. Jeg er en Ven af Frihed, og hvad jeg ikke faaer frit, det bryder jeg mig aldeles ikke om. – »De vil vist selv indsee, at det ikke gaaer an, at fortsætte Reisen paa den Maade. Jeg skal selv paa Jagt, derfor er jeg til Hest. Min Vogn holder derimod forspændt i Kroen. Hvis De befaler det, saa skal den i et Øieblik indhente Dem og føre Dem, hvorhen De vil. Jeg selv kan destoværre ikke have den Fornøielse at ledsage Dem, jeg er bunden ved et Jagtløfte, og de ere hellige.« – De tager derimod – Alt skal øieblikkeligt være i Orden – See nu behøver De slet ikke at være forlegen ved at see mig igjen, eller i ethvert Tilfælde ikke mere forlegen end hvad der klæder Dem godt. De kan more Dem over den hele Historie, lee lidt og tænke lidt paa mig. Mere forlanger jeg ikke. Det kunde synes Lidet; mig er det nok. Det er Begyndelsen, og jeg er især stærk i Begyndelsesgrundene.